

בוריס איזשה:

„או שיבואו לחופשה או שיקנו דירה!“

גם לתיירים נודע ש„ותשקוט הארץ ארבעים שנה“ הוא רק ביטוי, ועד שהביטוי הזה ייפך למציאות הם מבטלים את ביקוריהם בארצנו. בענף המלונאות כבר מתחילים לזוז באיננוחות בתוך הכורסות.

מה עושים? מסתבר שהיהודים מצאו פיתרון. הופכים מלונות קיימים למלונות-דירות, וכשבונים חדשים בונים ישר מלונות-דירות.

בוריס איזשה הוא מנהל מלונות-הדירות הראשון בתל-אביב, מלון „ימית“, ואותו שאלתי אם ההמצאה תפתור את הבעיה.

היא תפתור כמה בעיות. מצד אחד, בעיית עודף חדרים להשכרה לתיירים, אם השפל בתיירות יימשך, ובעייה שניה של משקיעים, שכבר קיבלו אישורים לבניית בתי-מלון ושהשקיעו חלק מהכסף. הם ימשיכו בבניית המלון, וכשיושלם ימכרו חלק מהדירות וישכירו חלק אחר.

● **למי מיועדות הדירות הללו במלונות-דירות?**
היום כבר יש פרויקטים המיועדים לשוק המקומי, ויש, כמוכח, המיועדים לתושבי-חוץ.

● **מה שאתה אומר זה שתושבי-חוץ לא יבואו הנה לביקור של שבועיים, אבל דירה הוא יקנה כאן?**

מי שקונים דירה בארץ הם אנשים שממילא יש להם קשרים הדוקים כאן, קשרים עסקיים או מישפחתיים, והם רוצים ברכוש כאן.

● **זה שוק גדול?**

לפי הערכתי זה שוק של 30-50 דירות בשנה לתושבי-חוץ. אבל עכשיו גם הישראלים התחילו להצטרף.

● **כמה עולה דירה כזאת, לעומת דירה בבית רגיל?**

במלון פרק שקנינו עכשיו ושאותו אנחנו משנים למלון-דירות, יש דירות החל מ-200 אלף דולר. לעומת זאת בקנטרי קלאב

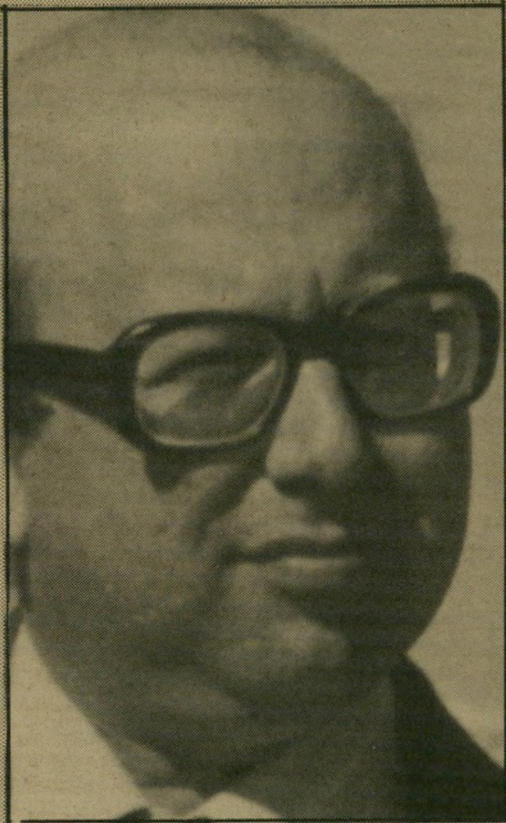
מלונאות

בהרצליה אפשר להשיג דירה בת שלושה חדרים החל ב-150 אלף דולר, ודירה כזאת כוללת המון הטבות שאין בבית רגיל, כמו שרותי-ביטחון, בריכת-שייחה, שרותי-קבלה יום ולילה, ועוד.

● **אם כולם יהפכו את המלונות שלהם למלונות-דירות, תוך שנתיים תהיה הצפה.**

לא בעתיד הקרוב. כיום יש בארץ רק 10 פרויקטים כאלה, ובתיכונן עוד חמישה. זה הכל.

● **אז אתה היום מנהל-מלון או סוכן-דירות?**
אני עושה מה שאפשר. אם אי-אפשר להביא אותם לחופשה בארץ, אעשה להם פה בית. (דניאלה שם)

נחמן אינגבר:

„יש דיעה קדומה בקשר לרצינות הנשים!“

בזמן האחרון יש כמעט מיתקפה של סרטים קצרים. סרטים המוצגים בסינמטקים, בתחרויות שונות, ואף בבתי-הקולנוע. שמתי לב לעובדה שהרוב הכמעט-מוחלט של בימאי הסרטים הקצרים הם נשים, בעוד שבתעשיית הסרטים העולמית מקומן של הנשים כמעט בלתי-מורגש. יש לך הסבר לתופעת ריבוי הנשים בעשיית הסרטים הקצרים, שאלתי את מבקר-הקולנוע והמורה-לקולנוע, נחמן אינגבר.

גם אני שמתי לב לעובדה זו השנה, אבל לפי דעתי, התופעה היא מיסרית לגמרי. אם תסתכלי שלושי-ארבע שנים אחורה, תיווכחי שאו היה רוב גברי.

● **איך המצב בחו"ל?**

גם שם אחוז הנשים גבוה, אבל לא כמו בארץ. שם זה משהו כמו 30% נשים.

● **30% בחו"ל, אחוז הרבה יותר גבוה מזה בארץ, ובתעשיית הסרטים הארוכים כמעט ואין נשים. איך אתה מסביר את זה?**

אין זה נכון שאין בכלל, אבל נכון שמעט מאוד. אני מניח שבמיקצוע הזה, היצירתיות אינה התכונה היחידה הקובעת. צריך גם לדעת מה לעשות עם הכסף הרב, המשחק תפקיד בתעשייה הזאת, וכנראה עדיין מוכנים לתת כסף גדול לגברים יותר מאשר לנשים.

קולנוע

● **גם בתעשייה שבה משלמים מיליונים של דולר לאירים לשחקניות?**

שחקניות זה רבד אחר. הן אינן אתראיות להוצאת התקציב ולתיכוננו. למרות הכל, יש כנראה עדיין דיעה קדומה בקשר לרצינותן של הנשים. ואולי, בעצם, יש עוד סיבה. סרטים הם מיקצוע מאוד תחרותי, ונרמה לי כי הנשים לא הונכו לכך.

● **אתה מתכוון לנשים של המאה ה-20?**

כן, אני יודע שזה משתנה, ולכן אני מאמין שברוב המוביל לא יהיה הגדול כזה בין גברים ונשים בקרב עושי-הסרטים. הברלי-המין הולכים ומתחזקים, אבל לאט. (דניאלה שם)

רן שחורי:

„6.5 מיליון שקל, זה מה שיש!“

חבר-הנאמנים של האקדמיה לאמנות „בצלאל“ התכנס בשבוע שעבר כדי לדון בבעיות שונות. נודע כי הדבר היחידי שבו לא דנו הוא הגרעון של המוסד האקדמי הזה. פשוט בגלל העובדה המדהימה ש„בצלאל“ הוא מוסד אקדמי בלא גרעון. יש דבר כזה, שאלתי את ראש האקדמיה, רן שחורי.

הנה, את רואה שיש.

● **התלמידים שלכם משלמים שכר-לימוד גבוה ויר-תר מאשר תלמידי האוניברסיטה בארץ?**

לא. בריוק אותו שכר-לימוד.

● **אז כיצד בכל זאת?**

אנחנו פשוט מוציאים רק מה שיש. אצלנו מתקצבים הכל כבר בתחילת השנה, ומטפלים נכון בהשקעת המזומנים.

● **מה התקציב השנתי שלכם?**

6.5 מיליון שקל.

● **וזה מספיק?**

זה מה שיש. עשינו קיצוצים חריפים מאוד כחמש השנים האחרונות. אין פה שום ניסים.

● **אם זה כליכך ששוט כמו שאתה אומר, מדוע מוסדות אקדמיים אחרים לא מצליחים?**

מדוע אנשים חיים מאוכזרים? אם לשכנה יש ויריאו, אז גם הם רוצים ויריאו. ואם נותנים להם אותו ב-12 תשלומים, נדמה להם שזה לא עולה כסף. קל מאוד להוציא כספים שאינם קיימים. אני בטוח שלמנהל קל יותר לנהל מוסד גרעוני.

● **מדוע זה?**

כי לנהל מוסד לא-גרעוני זה אומר להיות כל הזמן במאבקים

חינוך

כמי שרוצים עוד כסף. אבל למרות הקשיים, לדעתי זה כדאי.

● **אני מבינה שאתם בונים עכשיו בניין חדש. מי משלם עבורו?**

המועצה להשכלה גבוהה משלמת 50%, ואת שאר ה-50% אנחנו.

● **זאת אומרת, לא רק שאין לך גרעון, אלא שיש לכם גם הסכנות?**

כן, בשנות ה-70 היה מצב כלכלי טוב, והיה כסף. אנחנו ידענו איך וכמה להשקיע אותו, והיום אנחנו קוטפים את הפירות. (דניאלה שם)